בס"ד "הדף היומי לתולדותינו"

יום ה', י"ח ב תשס"ד (11 במרץ)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום, **י"ח באדר**, לפני 18 שנה, בשנת תשמ"ו (1986-5746), **הוסגר לישראל**, כדי לעמוד כאן לדין, **ג'ון דמיאניוק**, שהואשם בארה"ב בהרג יהודים בשעת מלה"ע ה- 2. משדה התעופה בלוד, הוא הועבר מיד בשיירה מאובטחת אל בית המעצר בירושלים. [ספר המאה / ישראל 50]

על אודות אחד השופטים שישב בהרכב במשפט דמיאניוק... [ולכבוד אותה שופטת שפרשה מתפקידה בתחילת שבוע שעבר במלוא 70 שנה לחייה]

דליה דורנר - משפטנית ישראלית.

דליה דורנר נולדה כ**דולי גרינברג** באיסטנבול ב- ט"ז באדר תרצ"ד [התאריך של שלשום] (1934). סבה היה הרב הראשי האשכנזי של העיר. המשפחה עלתה לארץ ב- 1944. אביה מת זמן קצר לאחר מכן, ואמה נקלעה לקשיים כספיים. דורנר נשלחה למוסד "נווה הילד" בנהריה ושם גדלה. על החינוך שקיבלה שם אמרה: "מדריכינו ה"יקים" חינכו אותנו לערכים אוניברסליים: אהבת האדם, כיבוד האדם באשר הוא אדם, והעיקרון הקאנטיאני לפיו אדם לעולם אינו אמצעי להשגת תכלית, אלא לעולם הוא תכלית לעצמה. מטען זה נשאתי עמי בכל אשר הלכתי". אחר כך למדה בבית הספר הריאלי בחיפה. לאחר שסיימה את שירותה הצבאי פנתה ללימודי משפטים. היא קיבלה תואר מהאוניברסיטה העברית, והועסקה בתפקיד משפטי במשטרה. לאחר מכן עברה לשרת בפרקליטות הצבאית. שם התקדמה בסולם הדרגות, הייתה סניגורית צבאית ראשית, ומ-1974 נשיאת בית הדין הצבאי לערעורים, תפקיד שהקנה לה דרגת אלוף משנה. עם פרישתה מהצבא מונתה לשופטת מחוזית בדרום, ומאוחר יותר בירושלים. בתפקיד זה **ישבה בהרכב השופטים השני בתולדות המדינה שגזר דין מוות על אדם**. היה זו במשפטו של **ג'ון דמיאניוק** שזוהה כ**איוון האיום**, הפושע הנאצי האוקראיני מטרבלינקה. דורנר לא חפצה לשבת בהרכב בשל התנגדותה העקרונית לעונש מוות, אולם עמיתים, שהכירו ביכולתה לארגן כמויות עצומות של חומר ולהתמצא בו, לחצו עליה לקבל את התפקיד. בסופו של דבר דמיאניוק זוכה מחמת הספק בבית המשפט העליון.

http://he.wikipedia.org/wiki/%D7%93%D7%9C%D7%99%D7%94_%D7%93%D7%95%D7%A8%D7%A0%D7%A8

§§§

בפרשת השבוע, פר' "**כי-תִשא**" שנקרא השבת, נגיע סוף-סוף ל**עיקרון מרכזי בכל עניין מלאכת המשכן**. דבר זה, שמירת השבת, לא הוזכר עד כה בשתי פרשיות וחצי.

"ואתה דבר אל בני ישראל לאמור אך את שבתתַי תשמורו כי אות היא ביני וביניכם לדורותיכם..." [שמות ל"א 13] אומר על כך ה**חפץ חיים**: כל אדם שיש לו חנות או בית מלאכה קובע שלט מעל הדלת, ובשלט זה – הפונה לרשות הרבים – כתוב באותיות גדולות מה טיבה של חנות זו או בית המלאכה. שלט זה אף בא להעיד כי כל עוד הוא קבוע מעל לפתח העסק סימן הוא שבעל העסק חי וקיים, והוא מנהלו כראוי וכיאות. אפשר שיסע בעל העסק מן המקום ויסגרנו לשבועות אחדים, אבל השלט מעיד כי העסק מוסיף להתקיים. אולם אם יוסר השלט מעל העסק, הרי מעיד הדבר כמאה עדים שבעל העסק העתיק משכנו למקום אחר, ונטש מקום זה לחלוטין. כך הוא הדבר בעניין השבת. אות היא בין בורא העולם ובינינו: **"...כי ששת ימים עשה ה' את השמיים ואת הארץ וביום השביעי שבת וינָפש"**.[שם שם 17] השבת היא גם אות וסימן לכל יהודי ויהודי המעיד על היותו יהודי ועל הברית אשר נכרתה בין הקב"ה ובין ישראל. ואף אם קרה שעבר יהודי על אחת ממצוות התורה, עדיין לא פקעה ממנו יהדותו ח"ו. שהרי אף

"לו עמי שומע לי, ישראל בדרכַי יהלֵכו. כמעט אויביהם אכניע, ועל צריהם אשיב ידי."[תהלים פ"א]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **חמישי**

כניסת השבת (ב"ש): 17[23]

יום נעים ושבת שלום!

צאת השבת (ב"ש): 18[22]

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל.

בס"ד "הדף היומי לתולדותינו"

יום ה', י"ח ב תשס"ד (11 במרץ)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

אם עזב את ה"עסק" לפרק זמן קצר, מ"מ עדיין לא הורד ממנו השלט הקבוע מעליו. וכל עוד הוא משמר את השבת, עדיין הוא בעל העסק... [ילקוט לקח טוב]

"לו עמי שומע לי, ישראל בדרכַי יהלֵכו. כמעט אויביהם אכניע, ועל צריהם אשיב ידי." [תהלים פ"א]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **חמישי**

כניסת השבת (ב"ש): 17[23] **יום נעים ושבת שלום!**

צאת השבת (ב"ש): 18[22]

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל.